Юрій ЯЧЕЙКІН

СТАРИГАН З МАЙБУТТЯ

Якби хтось наважився прочитати всі гуморески про дідів, він прийшов би до фінішної сторінки вже на схилі своїх років. Як бачите, дідівського гумору ще мало, його не вистачило б навіть на одне людське життя. Літературних дідів ми знаємо досконально. Вони ще міцні, досить дотепні, принципово не визнають слабких сигарет і смалять тютюн, який вбиває на місці необережних бугаїв. Нині, мабуть, кожен дід перебуває на гумористичному обліку. І мені здається, що коли я постарію, про мене теж напишуть комічне оповідання:

"ДІД ЮРКО І ЧИСТЕ ПОВІТРЯ

Всі у нас знають діда Юрка. Старий як світ, білий як голуб, але стрункий, як юнак, він ще й досі невтомно тиняється по редакціях. Що то значить стара школа! Любив колись дід Юрко посміятися, і ця любов лягла на його обличчя важкими зморшками.

Оце зараз ми усі живемо без недоліків, бо цілком свідомі, а у діда Юрка тих недоліків безліч. Смалить чортів дід сигарети, від яких навіть роботи з ладу виходять. Ще й мундштуком користується. Точнісінько таким, які показують школярам у музеях, коли їх навчають морального кодексу. Ото сидить дід Юрко у редакційному куточку, отруює потихеньку кондиційоване повітря і згадує своє героїчне минуле:

— Ех, ви, хлопці! Молоді ви ще та зелені! Тільки і чуєш від вас "хи-хи" та "ха-ха". І думаєте смішно... А ви б спробували, як ми колись, писати. Ого! Ото сміху було! Да...

— А що, діду, може, й зараз вріжете? Може, надихне вас оця телеграма: "БЛИСКАВКА. В РЕДАКЦІЮ. ПІД ЧАС РЕЙСУ ПОВІТРОЛЕЙБУСА

КИЇВ-МЕЛІТОПОЛЬ ХЛОПЕЦЬ Г. РЕДКА ПОРУШИВ ПРАВИЛА ВВІЧЛИВОСТІ. ВІН НЕ ПОСТУПИВСЯ МІСЦЕМ ДВОХСОТЛІТНЬОМУ ДІДОВІ, МИ ХОТІЛИ ВИКИНУТИ НЕЧЕМУ ЗА БОРТ, АЛЕ ПОТІМ ВИРІШИЛИ ПОКАРАТИ ФЕЙЛЕТОНОМ. ПАСАЖИРИ (98 ПІДПИСІВ)" Прямо скажемо, ганебний факт!

— А чого ж, і вріжу! Пригадую, колись у кожному трамваї діди сиділи попереду, а молодь на їхні потилиці шанобливо дивилася. Ото, скажу я вам, були часи!

Отакий дід Юрко! Принциповий! А от пережитків ще’ не позбувся — курить.

І хто б ви думали перевиховав його? Діти!

Було це так. Сидить собі дід Юрко в куточку, струює повітря потихеньку, а двері раптом — рип. Через поріг посунула ціла юрба дошкільнят.

— Ми до вас, діду, — кажуть, — з нашим проханнячком.

— Слухаю вас, мої діточки-квіточки, — розчулився старий.

— Ми, діду, у себе в яслях відкриваємо дитячу виставку сосок, а ви можете найцінніший експонат нам подарувати.

— Який це? — дивується дід Юрко.,

— Мундштук ваш...

— Беріть, дітки, беріть, любі! — мовив дід і заплакав з радості.

Я тоді теж уперше розчулився. Мавіть інформашку у літгазеті надрукував — "Любов до дітей не старіє".

З того часу дід Юрко не струює кондиційоване повітря, помолодшав на сто літ, а м’язи у нього стали тверді, як зовнішня оболонка зорельота".